

» så fort rörelsen har en aktivitet någonstans i Mellansverige är han på plats. Han omnämns som "gruppchef" i Uppsala.

Om det beror på hans politiska aktivism eller inte är svårt att säga, men av hans inkomster att döma får han aldrig fast jobb. Under 2011 arbetar han på ett företag som underhåller och lagar kaffeautomater, men i augusti blir han uppsagd. Enligt en artikel på SMR:s webbplats Nordfront har en av företagets kunder, Försvarsmakten, krävt att de anställda genomgår en säkerhetskontroll för att få passerkort och därmed tillgång till kaffeautomaterna på flygplatsen Årna. Anton fastnar i kontrollen och får sparken – enligt Nordfront efter Säpos rekommendation.

SMR tycker sig ha funnit ett flagrant fall av åsiktsregistrering och gör ett stort nummer av att Anton är "för patriotisk för att laga kaffemaskiner". Press talesmannen Pär Öberg ringer upp Säpos registerkontroll och frågar varför Anton klassas som en säkerhetsrisk:

– Han är intresserad av fiol bland annat, och att träna. Och så lagar han kaffemaskiner. Så jag förstär faktiskt inte varför han skulle utgöra ett hot mot rikets säkerhet. Ja, han tycker om Sverige också, säger Pär Öberg.
– Han har inte begått några brott då? undrar Säpo-mannen, som säger sig vara okunnig om det enskilda fallet.
– Nja, det är väl kanske, möjligtvis, ett brott mot knivlagen. Och det är väl kanske inte helt ovanligt, svarar Pär Öberg.
Han nämner inte att det knappt har gått ett år sedan Anton dömdes för att ha slagit ner och sparkat en man med det uttalat politiska motivet att offret rivit ner "nationalistisk propaganda".

Åsiktsregistrering eller inte – att bli arbetslös är tufft för den som har barn att försörja. Antons förvärvsinkomst under 2011 är knappt 37 000 kronor – mindre än något annat år sedan han gick ut gymnasiet. Han får betalningsanmärkningar, för obetald trängsel-skatt, bilförsäkring och hyra. Hans mamma Eva säger att han lånar stora summor av henne – pengar hon fortfarande väntar på att få tillbaka.

I samband med att han anmäler sjukpenninggrundande inkomst hos Försäkringskassan hösten 2012 anger han en byggfirma i Stockholm som arbetsgivare. Firmans vd bekräftar för UNT att Anton haft en provanställning under en period men att han inte fått förlängt och redan hade slutat vid den tidpunkten.

Även socialt betalar han ett högt pris. Han har inte längre någon kontakt med sina bröder och har slutat gå på släktträffar.

Men han håller kontakten med föräldrarna, som numera bor i södra Sverige. I oktober flyttar Anton och Sofia in hos dem. Ungefär samtidigt byter både Anton och hans sambo namn.

Möjligen är det ett försök att börja om på nytt, men efter bara några månader återvänder familjen till Uppland och hamnar så småningom i en liten ort i Heby kommun.

Vandalen i Slavsta

I januari skrev UNT om länsbor som fått Uppsalapolisens särskilda tack för att ha förhindrat brott eller allvarliga olyckor. Jag intervjuade Jonas Hessel, som tillsammans med sin hund, en amstaff vid namn Caesar, hade stoppat en batong-beväpnad vandal i Slavsta ett år tidigare.

Jonas berättade hur han och sambon gick på kvällspromenad med Caesar när de såg att någon hade slagit sönder busskurerna längs Stålgatan.

– Sen mötte vi en snubbe som satt i en snödriva och såg ut att vara antingen full eller hög. Jag kopplade på något

Jonas stoppade vandalen i Slavsta

HUÅLTAR Jonas Hessel stoppade en batong-beväpnad vandal som kunde gripas och senare dömdes för skadegörelse. På fredagen var Jonas en dem som fick diplom av Uppsalapolisen för rådiga och modiga ingripanden.

– Det känns kul att få respons på att man har gjort något bra, säger Jonas Hessel.

Jonas och hans sambo gick på kvällspromenad med sin hund i Slavsta när de såg att någon hade slagit sönder busskurerna längs Stålgatan.

– Sen mötte vi en snubbe som satt i en snödriva och såg ut att vara antingen full eller hög. Jag kopplade på något sått ihop honom med de trasiga busskurerna.

De gick vidare på sin promenad men hörde snart hur någon krossade fönsterrutor på pizzerian. Jonas tog med sig hunden och sprang dit.

– Jag såg källan stå där med något jag upplättade som en hammare i handen. Jag och hunden började jaga honom. Vi sprang minst ett par hundra meter i sick-sack mellan husen.

När jag var färdig att ge upp stannade han plötsligt. Jag skrek åt honom att släppa sig, och det gjorde han. – mitt *

UNT 25 januari

När jag var färdig att ge upp stannade han plötsligt. Jag skrek åt honom att sätta sig, och det gjorde han – mitt i en buske!

sätt ihop honom med de trasiga busskurerna.

De gick vidare, men hörde snart hur någon slog sönder rutorna på den närlägnade pizzerian. Jonas tog med sig hunden och sprang dit.

– Jag såg killen stå där med något jag uppfattade som en hammare i handen. Jag och hunden började jaga honom. Vi sprang minst ett par hundra meter i sick-sack mellan husen. När jag var färdig att ge upp stannade han plötsligt. Jag skrek åt honom att sätta sig, och det gjorde han – mitt i en buske!

Jonas tänkte ringa polisen men kom på att han inte hade mobilen med sig och befallde därför killen i busken att ge honom sin. Den andre började då känna på sina fickor som om han försökte lyda Jonas order, men just då rullade en polisbil in på parkeringen.

Mannen hade slängt ifrån sig sitt tillhygge, men snart hittade en polishund en batong i snön. Han dömdes senare för att ha krossat rutorna på pizzerian och en av busskurerna men friades från anklagelserna om att ha slagit sönder två andra busskur.

Jag kunde inte låta bli att fundera. Vem var den unge mannen som gick runt ensam och krossade glas med batong en midvinternatt? Varför satte han sig ner när han blev tillsagd att göra det och varför gjorde han en ansats att låna ut sin mobiltelefon till mannen som satte dit honom?

Samtidigt arbetade jag med granskningen av SMR-anhängarnas misshandling av Anders Henriksson på gågatan. När jag identifierat Lukas dröjde det

inte länge innan jag insåg att det var han som var vandalen i Slavsta.

Men innan vi går vidare får Lukas presentera sig själv. På sin profil på en dejtingsajt beskriver han sig som 187 centimeter lång, 68 kilo tung och atletisk. "Jag gillar att träna mycket, mest styrketräning, kampsport och klättring. Tycker också om friluftsliv, jakt och fiske." Lukas nämner inget om sin politiska hemvist, men det är kanske inte heller brukligt på dejtingsajter.

– När det var värst var ett par andra killar tvungna att följa med honom hem från skolan för att han inte skulle bli överfallen.

Vid hyreshusen norr om stora vägen är det liv och rörelse, trots värmen. Barn leker i en plastpool på gräsmattan, ungdomar och vuxna väntar på bussen eller ligger halvnakna i solgasset och pensionärerna söker skugga under sina markiser.

Men söder om stora vägen, på villagatan där Lukas växte upp, syns knappt en människa. Det är helt tyst, så när som på tättret från ett par skator och det svaga ljudet från en avlägsen motorgräsklippare. Här har folk råd att resa bort på sommaren.

Lukas föräldrar vill inte låta sig intervjuas till den här artikeln.

– Jag har inget intresse av att prata med dig, säger pappan, en högt uppsatt chef på en statlig myndighet, när jag ringer upp.

Från Lukas barndom och tidiga tonår får jag därför bara små glimtar. En barndomsvän minns att han hade svårt att kontrollera sin aggressivitet.

– Han slogs när han blev arg. Han

» Han var inte elak, och mig gjorde han aldrig något. Men om folk provocerade honom kunde han förlora alla hämningar, säger vännen.

Lukas föräldrar minns han som hyggliga människor.
– De var väldigt snälla. De försökte nog säga ifrån när han gick över gränsen men kunde aldrig riktigt hantera honom.

Under mellanstadiet blev Lukas mobbad av några äldre killar från en annan skola, minns barndomsvännen.
– När det var värst var ett par andra killar tvungna att följa med honom hem från skolan för att han inte skulle bli överfallen.

De båda barndomsvännerna började på samma högstadieskola men gick i olika klasser och gled isär. Lukas hamnade i "fel kretsar", säger kompisen.

Jag ringer flera gamla skolkamrater för att få veta mer. Många minns honom inte, och flera som gör det tycs inte ha fått något intryck alls. En tidigare skolkamrat minns att han uttryckt sig rasistiskt i samband med att han bråkat med elever med invandrarbakgrund.

Lukas går ut högstadiet med minst godkänt i alla ämnen. I biologi, historia och religionsvetenskap får han MVG. Han börjar på en av Uppsalas mer prestigefulla gymnasieskolor. En gång stöter han på sin gamla barndomsvän på bussen.

– Han berättade att han läste intensivmatte, jag var glad över att han verkade ha kommit tillbaka – han är ju långt ifrån korkad, säger kompisen.

Men kort därefter hoppar Lukas av och börjar i stället läsa »

Adolf Hitler lever, en arisk avatar, hissa hakkorsfanan när vi striden återtar.

» till natur- och äventyrsguide på en liten friskola.

Ungefär samtidigt skriver han under uppropet "Vi som vill att Aftonbladet ska gilla olika". Budskapet är att Aftonbladets kampanj "Vi gillar olika" är hyckleri eftersom knappt någon i tidningens redaktionsledning har utländsk bakgrund. Den synpunkten delas kanske av människor i många politiska läger, men initiativtagare till uppropet är den nybildade nazistorganisationen Nordisk ungdom.

Under 2011 döms han för vapenbrott för att ha haft pepparsprej på sig och får ett strafföreläggande för att ha burit kniv på allmän plats.

Våren därpå kommer de första uppgifterna om att han har gått med i SMR.

I juli skriver han för första gången en kommentar under eget namn på Nordfront. Han kommenterar en artikel som handlar om att en tidigare artikel om en gruppvaldtäkt, som sågs bero på det mångkulturella samhället, har fått rekordmånga kommentarer.

"Härligt, det märks att artiklarna håller en mycket hög klass! Man undrar om det är någon annan nationell hemsida som någonsin har fått så många kommentarer på en artikel?" skriver Lukas.

I oktober figurerar han för första gången på bild på Nordfront, i en artikel om en skogsvandring som SMR anordnar i Lunsenområdet utanför Uppsala. Kort därefter publiceras en intervju med Lukas, som säger att Säpo sökt upp honom efter vandringen. Han ska ha blivit varnad för att han kan komma att begå och utsättas för brott i den miljö han befinner sig.

Jag ringer Säpo och frågar hur det går till. Pressekreteraren Fredrik Milder förnekar bestämt att man skulle kontakta människor enbart på grund av att de blivit rekryterade till någon organisation.

Om Säpo verkligen kontaktar Lukas är varningarna överflödiga. Han vet redan att det kan vara farligt att vara aktiv nazist.

Ett halvår tidigare, när han delat ut flygblad för SMR i Uppsala, träffar han fel person. Mannen, som inte gillar hans budskap, har veckan innan sagt åt Lukas att sluta dela ut flygblad. När den unge nazisten ändå dyker upp igen kommer han ner på gatan, slår honom till marken och misshandlar honom med en batong och en burk med tvål från dagens handeln avbröts av en annan person.

Kanske har Lukas tur i oturen. Gärningsmannen döms utöver misshandeln även för bland annat grovt rån, människorov och mord till 16 års fängelse.

Misshandeln avskräcker honom alltså inte, och den påstådda uppvaktningen från Säpo leder till att han blir sedd av SMR:s ledning. I december deklarerar Nordfronts nye ansvarige utgivare Fredrik Vejdeland att Säpo har hjälpt honom att rekrytera en duktig nyhetsskribent. "Sådana personer behöver Nordfront!", skriver han.

Lukas första text är "en personlig betraktelse" kring ett besök hos SMR:s systerorganisation i Finland. Bland annat har man lyssnat till den finska nazistledarens tal, får vi veta:

"Detta tal förmedlades på finska så jag överlåter det till någon annan att analysera innehållet, men jag är alldeles övertygad om att det höll mycket hög kvalitet."

Och lite längre ner i texten:

"När maten sedermera var upptäen och alla var nöjda och belåtna så höll

en av våra finska kamrater en genomgång för alla deltagare där han konstaterade att dagen hade varit mycket lyckad. Detta verkade alla instämma i."

Intrycket som man kan få är att han skriver vad han tror att man förväntar sig av honom. Fram växer bilden av en ung, välformulerad man i full färd med att hjärntvätta sig själv och redo att avancera i organisationen.

Men så, en lördagskväll några veckor senare, går han ensam genom Slavsta med en batong i handen. Att slå sönder busskurer och fönsterrutor på en pizzeria är väl ändå inget som för den nationalsocialistiska kampen framåt? Vilka tankar rör sig i hans huvud den kvällen?

På Nordfront ser jag att SMR har delat ut flygblad på gågatan i Uppsala samma dag som Lukas går lös med batongen. Lukas är där, liksom Anton. Polisen dyker upp, och SMR-anhängarna, som i vanlig ordning filmar sig själva, gör sitt bästa för att provocera fram ett bråk med polisen men misslyckas. Kan det vara oförlöst adrenalin från dagens händelser som driver Lukas? Jag får aldrig något motiv eftersom han nekar till brott.

Attack och reträtt

Exakt när Antons och Lukas vägar korsas är inte klart. Men i mars 2013 stoppas de båda av polis i Örbyhus sedan de klottrat "www.nordfront.se" på Ica-butiken, järnvägsstationen och gångtunneln i Örbyhus. Lukas har en kniv och en burk med tårgas på sig. De döms till dagsböter.

Detta är bara en i raden av aktiviteter i Uppsalområdet under året. 2013 är Svenska motståndsrörelsen mer aktiv än någonsin. Organisationen ökar sina aktiviteter med 40 procent jämfört med

året innan, visar en kartläggning av den antirasistiska stiftelsen Expo. Det verkar också som att anhängarna blir mer benägna än tidigare att ta till våld helt öppet när de möter motstånd på gator och torg.

Den 16 mars misshandlas en man i samband med SMR:s flygbladsutdelning på Stortorget i Gävle. Både Anton och Lukas är där. "Så går det när man försöker störa", skriver Anton på Twitter samma dag och publicerar en bild från misshandeln. Hans 33-åriga kamrat grips och en åklagare inleder en förundersökning men lägger snart ner den eftersom det ansågs omöjligt att avgöra vem som gjort vad.

Den 10 augusti är det dags igen, denna gång i Uppsala. Efteråt skriver Lukas nöjt om "tillrättavisningen" av Anders Henriksson: "Motståndsrörelsens föredömliga agerande i lördags har fått ovanligt mycket medial uppmärksamhet. Spaltmeter med gratisreklam!"

Fyra veckor senare manifesterar SMR i centrala Umeå samtidigt som det pågår en lokal galä till förmån för Umeås utsatta. Flera nazister misstänks senare för bland annat våldsamt motstånd, vapenbrott och hets mot folkgrupp i det tumult som uppstår. Än en gång är de båda Uppsalanazisterna på plats.

I december har turen kommit till Stockholmshörförorten Kärrtorp, där en demonstration mot rasism plötsligt angrips av ett stort uppbåd med SMR-anhängare. I demonstrationståget finns barn och gamla, men också folk från de autonoma grupperna, som slåss med nazisterna.

Den här gången slår rättsväsendet till bakka.

Lukas är en av många som grips på

platsen och anhålls samma dag, misstänkta för våldsamt upplopp. Hans dator och mobiltelefon beslagas. Anton delges misstanke först en månad senare. Hittills har sju personer dömts för brott i samband med Kärrtorpskravallerna, men Anton och Lukas hör inte till dem. Enligt åklagaren är fler åtal att vänta.

Uppsalapolisen lägger först ner utredningen av misshandeln på gågatan sommaren 2013, men tar upp den igen efter UNT:s granskning. Åklagarens senaste besked är att man nu sätter sig in i ett omfattande material från Stockholmspolisens utredning av händelserna i Kärrtorp. Det är ännu okänt om någon kommer att åtalas.

Efter Kärrtorp kommer inga nya rapporter om våldsdåd begåna i SMR:s namn, någonstans i landet.

Under 2013 skolkar Lukas så mycket att han två gånger får återkrav från CSN. Han skulle ha tagit studenten i våras men hoppar av gymnasiet mitt i terminen, lämnar föräldrahemmet i Uppsala och flyttar in hos en sju år äldre SMR-anhängare i en stad i Norrbotten.

Den 20 april i år, på Hitlers 125-årsdag, är det någon som hissar en hakkorsflagga utanför stadshuset i staden där Lukas bor. Samma morgon skriver han ett litet rim på Twitter: "Adolf Hitler lever, en arisk avatar, hissa hakkorsfanan när vi striden återtar!"

I juni ändrar Antons sambo Sofia plötsligt tidslinjen på sin Facebooksida. Det dyker upp ett brustet hjärta och texten "separerade", daterat november 2013.

Vart Anton tar vägen efter det är okänt, men han fortsätter att vara skriven på samma adress och genomför lokala aktiviteter i Uppsala. Så sent som den 1 juli är han enligt Nordfront ansvarig för en "propagandaoffensiv", då nazistiska klistermärken och banderoller sätts upp i Uppsala och Storvreta.

Tyvärr blir det inga intervjuer med textens huvudpersoner.

Lukas svarar varken i telefon eller på Facebook, och hans lägenhetskompis i Norrbotten vill inte förmedla kontakt.

– Nej, säger han bara och lägger på luren.

Anton är lätt att få tag i men vill först inte ställa upp.

– Jag vet att du kommer att skriva en lögnaktig artikel, säger han.
Efter en stund ringer Anton. Han vill nog se frågorna ändå, kanske rent av träffas och prata.

Senare kommer ett sms där han klargör att han inte kan ses, utan vill ha skriftliga frågor. Det får han: om hans ideologi och brottslighet, hans familjebakgrund och ekonomi. Dagen därpå ringer en person som presenterar sig som hans juridiska ombud. Hon undrar vad som är syftet med artikeln och säger att frågorna kan utgöra förtal.

Men några svar kommer aldrig.
Tills vidare får Antons storebror Petter fortsätta leva med saknaden efter en förlorad bror och tankarna på om han hade kunnat förhindra att det gick som det gick.

– Jag drömmer ibland att jag får en chans att prata med honom, säger han.

Fotnot: Lukas, Anton och deras anhöriga och vänner som medverkar i texten har i verkligheten andra namn.

» Jag drömmer ibland att jag får en chans att prata med honom.

Petter, storebror till Anton